

Містер та місіс Орф

Радій Радутний

Змія була невеличкою. Зовсім маленькою була зміючка, й тераріум їй нашвидкуруч зробили із пластикового ящика, у якому дітки молодшого шкільного віку тримають білих мишей. Маленьких, гарненьких, кумедних. Хлопчаки віком років до восьми-дев'яти від таких у повному захваті. А потім... найчастіше ящик закидають кудись у комору, віддають молодшому братику, або й виносять геть на смітник.

Мишкам добре — вони недовго живуть.

Аж бач, згодився ящикок. Втім, у них тут, в інституті, такі ящики не пропадають.

А діточки виростають, й починають вимагати з батьків комп'ютер або мотоцикл. Раньше просили також собаку, але де його зараз, в чорта, візьмеш, того собаку?

Гарна була зміючка — тоненька, гнучка, кожен рух — як наче хвиля прокочувалась від голови до хвоста. Їй вигляд у неї був зовсім не хижий, а цілком мирний. Повзає собі по землі така стрічечка, обережно ковзає поміж галузок, нікого не чіпає. Хоче, аби її теж ніхто не чіпав.

Так ніхто ж навмисне і не чіпав! На біса, на біса одразу кусатися?

— Ніхто у цьому не винен, містере Орф, — поважно сказав професор. — Ми були певні, що на Землі вже зовсім не лишилося плазунів! Ну, може, в Африці десь, або на якомусь із віддалених островів. А тут, у сучасній, цивілізованій Греції! Ніхто й думки такої не міг припустити! Це знахідка, це справжня знахідка, й ми повинні її зберегти для нау...

Професор вдавився словом, штучно закашлявся й по тривалій паузі глухо промимрив:

— Вибачте. Але змія справді не винна. Це нерозумна істота, це... знаєте, як програма у вашій кухні — знає, де що лежить, знає де замовити, якщо чогось нема, знає, що вам приготувати на сніданок, може прочитати вголос новини, якщо ви забажаєте — але не більше. Навіть до найпростіших дій поза програмою вона не здатна. Отак і змія. Ви ж не будете трошити кухню, якщо вона раптом подасть неїстівну вечерю?

— Я? — Орф, нарешті, перевів погляд у бік науковця. Дивно якось поглянув — начебо йому в вічі, а начебто й поза. Ніби дивився — й не бачив. Або професор був прозорим, начі вітрина, й гість хотів роздивитися щось за ним.

— Я знаю, хто ви такий, — поспіхом додав науковець. — Я з щирою повагою ставлюсь до ваших досягнень, й так само щиро вам співчую. Але, зрозумійте...

Орф витримав паузу, й очі його сфокусувалися. Не на професорі. На пластиковому ящику із гадюкою. Їй відповів.

— Я — буду. Я не лише кухню розтрошу, а й будинок рознесу вщент, якщо раптом після тої вечері хтось із моїх близьких помре. Прощавайте.

На слові "прощавайте" у вухах професора щось тоненько-тоненько чи то свиснуло,

чи то задзвеніло. Раніше це явище пояснювали перепадами атмосферного тиску, потім з деяким подивом виявили, що високочастотне електромагнітне поле теж призводить до жартівливого питання: "У якому вусі дзвенить?"

Кажуть, якщо хтось вгадає — то збудеться його невеличке бажання.

У професора було одне побажання — щоб містер Орф звідси пішов. Якнайшвидше.

І він пішов.

Але змія у тераріумі з жвавої плямистої стрічки перетворилася на безживний уривок шлангу. Через секунду з безсило розкритою пащі її викотилась крапланка темної крові вперемішок з отрутою, а розтин показав, що внутрішні органи перетворилися на відбивні. Тільки отруйні, бо ядучі залози теж постраждали.

Змійка була дуже отруйною. І, мабуть, справді, останньої у Європі, а може й на всій Землі.

Однією з останніх тварин, що не навчилися жити у зоопарках.

— Ну звідки ж у нас сироватка, містере Орф, — головний лікар скрушно похитав головою. — Таких випадків не бувало вже з сотню років! Ми вже певні були, що змії не лишилося. Там, в інституті, так зраділи!.. кхе... гм...

Він зрозумів, що бовкнув дурницю, але з'їхав з теми не так імпозантно, як професор-серпентолог. Мабуть, тому, що був доктором, а не професором. А може й ні. Це було несуттєво.

— Так що вибачте... але ми не всемогутні. Повірте, ми зробили усе можливе... все в межах наших скромних можливостей.... до речі, я не маю жодного сумніву, що ви за будь-якого результату погодитесь сплатити рахунок...

Від такого нахабства Орф трохи підняв брови, але тут-таки опанував себе. Лікарня була потрібна. Поки що. А там подивимось.

— Я хотів би її побачити.

— Кого? — хтозна, який з нього був лікар, але на будь-якому ток-шоу його б освистали. — Змію? Наскільки я знаю, ви її вже...

— Мою дружину!

— Але...

Лікар трохи пристав з крісла, передумав. сів. Зняв окуляри — здається, там були прості скельця, й скоріш за все, дурень носив їх просто так, для солідності. Хоча зараз він мав не дуже солідний вигляд. Ні, не так. Дуже несолідний. Ніби хлопчак, якому зараз будуть пику, й він про це знає.

— Але ж... гм, кхе-кхе...

Орф терпляче очікував. Він гадав, що поспішати вже нема куди.

— Але ж, ви розумієте... Тіло вже...

Тепер гість трохи піднявся у кріслі, а лікар, навпаки, аж вдавився у нього спиною. Так, ніби це була надійна, могутня опора. Яка захистить й від судового переслідування, й від підступного удару якоїсь з паскудних іграшок містера Орфа, чорти б його мордували, як, напевне, вже мордують його кляту дружину, чорти її понесли в той ліс!

— Ви ж розумієте, що в сучасних умовах людське тіло, тим більше, тіло людини, що

користувалася усіми досягненнями сучасної медицини... я маю на увазі, в першу чергу, імпланти... і стимулятори, так, і стимулятори! а вони за умовами оферти є власністю корпорації, ви ж підписували угоду!.. Й ми не знали, що це ваша дружина! Розумієте, ми просто не знали! Втім, якби й знали, то...

— Її вже забрали м'ясники?

— Так!

Лікар випалив це, як наче дівка, якій вперше дали рушницю — різко, рвучко, і з міцно заплющеними очима. Він і справді був не дуже розумним. Втім, хіба розумна людина буде працювати головним лікарем бідної сільської лікарні? Ні, не буде. Тепер, мабуть, і дурна теж не буде.

Орф уважно подивився на лікаря, й той аж зіщулювся. Розкрив рота, хапнув повітря. І раптом вистрілив ще раз:

— Але у них зараз черга! Розумієте, нещодавній землетрус... багато... е-е-е... клієнтів, а виробничі потужності не встигають, та й робота з... е-е-е... демонтажу імплантів досить тонка. Ви ще можете... ви можете...

Лікар говорив швидко-швидко, й водночас прислухався. Слухав — і страшенно не хотів почути тоненького комариного писку. Дослухався, аж вуха боліли — й знав, що, скоріш за все, він і відчути нічого не встигне. не те, що почути!

Орф піднявся й вийшов. Нічого не сказавши, нічого не зробивши. Просто піднявся та вийшов.

Лікар ще кілька секунд міцно стискав підлокітники, потім встав. Підійшов до замкненої скляної шафи, з третього разу вставив ключа, повернув. Дістав спочатку бинт, витер спітніше чоло. Потім, озирнувшись на двері, витяг з дальнього кутка пляшку з написами — одним нерозбірливим, на латині; й другим — великими жирними літерами "Отрута!". Ще раз оглянувся на двері, хильнув одинк ковток, другий... видихнув.

Кабінетом розтікся запах непоганого коньяку.

Лікар запхав пляшку назад у куток, підійшов до крісла, сів. Підсунувся ближче до столу, поклав на блискучу поверхню лікті... і раптом стіл розвалився. Просто взяв — і розпався на дві половини, наче іграшка-трансформер. Ліворуч полетіли якісь папери, праворуч — гарна рамка з фотографією. На світлині була чорнява усміхнена жінка та двоє дітей. В пам'яті рамки було ще багато фото, але ця лікареві подобалась якнайбільше.

Десять років тому його дружина та діти загинули в авіакатастрофі й навіть корпорації нічого не дісталось. Втім, у них і було лише по кілька імплантів, й, звісно, жоден з них не здатен був розрізати навпіл міцний письмовий стіл, та ще й так, щоб не зачепити старого дурня за ним.

Лікар встав і знову пішов до шафи. Цього разу ключ потрапив у шпарину раз у шостого.

— Я знаю, хто ви, містере Орф, — промовила секретарка, й гість трохи здивовано підняв брови. Жінки не часто згадували його ім'я, й зовсім вже рідко хто міг впізнати

його в обличчя. Вони більше цікавилися модними акторами, модельєрами, стриптизерами й особами королівської крові — саме в такому порядку. Жінки, що з них взяти.

Його ультразвукові імпланти більше цікавили чоловіків. Від гангстерів до генералів... втім, чи велика між ними різниця?

Та майже ніякої.

— Я негайно доповім місіс Парсі, — секретарка процокотіла кігтиками по віртуальній клавіатурі й скосила погляд — мабуть, читаючи відповідь на такому ж віртуальному екранчику, імплантованому просто в зіницю.

Пауза тривала не більше п'яти секунд.

— Місіс Парсі готова прийняти вас негайно.

— Дякую.

Орф і справді вдячно кивнув, й рушив до кабінету. Розумна секретарка... втім, їй, мабуть, просто було імплантовано не лише екранчик, але й розпізнавалку... але так чи сяк, але секретарка заощадила йому кілька секунд. А може навіть й хвилин. Бач, розумниця яка, до себе її переманити, чи що...

Вже коли відчинялися двері до кабінету, у голові раптом сяйнув здогад. На біса дівки йдуть у секретарки? Щоб вийти заміж за боса. Якщо з технічних причин не можна за боса — то за солідного відвідувача. А для цього дуже бажано, щоб він був або нежонатим, або розлученим, або...

Або вдівцем.

Заходячи, Орф трохи скосив назад очі — секретарка й справді дивилася йому вслід, і в очах її була суміш — співчуття-зловтіха-радість-надія-мисливський азарт.

Ех, дурна дівка. Дурна, хоча й розумна. Ну хіба ж можна отак, одразу... Ще не вистачало, якщо директриса скаже: "Рада вас бачити!".

— Не скажу, що рада вас бачити, — директор піднявся з-за столу, з-за солідного, великого, хоч машинки пускай, консервативного столу. — Тому що здогадуюсь про мету вашого візиту. Прийміть мої щирі співчуття.

Орф кивнув. Що ж, розумна секретарка часто означає розумного шефа. Не обов'язково, звичайно, але зазвичай. Його особиста секретарка була... ну то й що? Вона мала інші переваги, четвертого розміру, а постачання зброї надто серйозна річ, щоб довіряти гостей секретарці. Візитиреми займався начальник охорони, і от він якраз був розумним.

А Орф був дурний. Був би розумними — нізащо, нізащо, нізащо не відпустив би дружину у паскудну країну з паскудним кліматом, паскудною природою, паскудними старожитностями, паскудними руїнами, паскудними лікарнями...

І паскудними зміями. Однією паскудною змією. Цілком можливо, що останньою у паскудній Європі.

— Чай? Кава? Можливо, по чарочці коньяку? Повірте, містере Орф, місцевий коньяк вміє проганяти важкі думки з голови.

— Я волів би одразу перейти до справи.

— Так, — директриса невловимо змінилася. Не напружилася, ні, а нече перемкнулася з одного режиму на інший. — Слухаю вас.

— У неї були нові імплант.

— Незареєстровані?

— Так.

— Гм. Ваші?

— Так.

— Унікальні?

— Так.

— Зброя?

— І зброя теж.

"Ну, звичайно, звичайно..." — директриса мовчала, але очі її говорили цілком виразно. — "Ясна річ, дружина вашої шановної фірми не могла обійтись без зброї. Без нової, найновішої, якнайкращої імплантованої зброї. У вашому бізнесі без цього ніяк. Та й взагалі... Але чим я можу допомогти?"

— Там було щось таємне? Що не повинно потрапити до рук стороннім особам?

— Так... але це не головне.

Ліва брова директорки поповзла вгору, але зупинилась, не подолавши й півсантиметра. Он як. Не головне, значить... А що ж тоді головне?

— То чим я можу допомогти?

— У неї був новий, абсолютно новенький бекап. Півтори сотні секстибайт.

— Це багато?

— Два повні обсяги мозку. Навіть більше.

— Справді, багато. Але...

— Писалося все, абсолютно все.

— Навіщо?

— Щоб у разі... нещасного випадку можна було відновити також усе.

— Он як!

Директорка відвела погляд. Обвела кабінет очима. Зітхнула. Навіщося притишила голос.

— І що... якісь експерименти з цього приводу вже були?

— Так.

— Успішні?

— Частково. З ймовірністю успіху тридцять-сорок відсотків. Але я подумав, що... що краще так, аніж ніяк. І переконав дружину. Як бачите, згодилося. Цебто, ще не згодилося, але певний шанс є.

— Розумію... — директриса встала, і пройшлася кабінетом. Десять кроків правору.. Розворот. Двадцять ліворуч. Розворот. Десять праворуч й зупинка якраз біля столу.

Дама була солідна — не огрядна, а саме солідна, міцна, ґрунтовна. За інших обставин Орф би придивися до тієї ходи уважніше.

Сіла. Зацікавлено поглянула у вічі гостеві.

— Ще питання. Чому ви виклали правду? Чому не зупинилися на незаконних імплантах, новій зброї, ще там на чомусь? Чому просто не попросили видати тіло разом з усім... вмістом?

— Просив.

Гість замовк. Наче й відповів, а все одно складалося враження, ніби урвав себе на півслові.

— Кого?

Гість тицьнув пальцем у стелю. Жест був енергійним, так, ніби мався на увазі не лише наступний поверх, але й черезнаступний, а може й найвищий. Скоріш за все — найвищий.

— Он як. І..?

— Не домовилися.

Директорка встала, знову походила кабінетом, але вже з меншою амплітудою. П'ять ліворуч, десять праворуч, п'ять назад, крісло.

Як наче зашморг уявний затягувала — петля все меншає, меншає...

— Значить, часу у нас практично нема? Будь-якої миті вони... почнуть?

Гість недбало кинув на стіл папірець — цупкий, прямокутний, рівний, акуратний — як наче армійський плац. Ідеальною шеренгою вишикувалися на тому плацу нулі, й на чолі, ясна річ, стояла одиниця — як командир.

— Гм, — сказав директор й непомітним рухом змела вояків в укриття. В справжнє, надійне, міцне укриття. Близьке до серця. В нагрудну кишеню..

Встала, пройшлася — три кроки, шість, три. Сіла. Поглянула у вічі, знову відвела погляд.

— Системами безпеки опікуюсь не я, — проголосила опісля довгої паузи.

— Я знаю, — ворухнув плечем гість. — То не проблема.

— Он як? — директорка, схоже, трохи здивувалася. А може, лише зробила вигляд.

— Саме так.

— Там "Цербер".

— Я в курсі, — спокійно кивнув містер Орф.

— Модифікований. Три канали, не лише оптика.

— Я в курсі, — вже трохи нетерпляче відповів гість.

— Що ж...

Вона підняла руку. На столі спалахнула віртуальна клавіатура, палець директорки швидко, як вправний радист морзянку, процокотів якийсь код. У гостя під ліктем стіл народив аркуш паперу з кодами управління.

— Радий був познайомитись, — сказала директорка, і, скоріш за все, цілком щиро. Папірцю, який вона сховав у кишеню, радів бо хто завгодно.

— А я думав, що мода на троглодитство вже відійшла, — недбало сказав містер Орф.

— Давня споруда, — знизав плечима водій. — Середина минулого сторіччя, чи що. Тоді всі боялися атому, не шкодували грошей на сховища. Ви б подивилися, що по

Східній Європі набудували — це взагалі жах.

— Не дуже воно їм допомогло...

— Це точно! — водій засміявся. — Але такий спадок гріх було не використати. Споруда надійна, стоятиме ще років зо триста, а що там можна ще розмістити? Музей холодної війни? Не окупиться, хто вже зараз пам'ятає, що воно за війна така.

— Атож, атож... І взагалі такі... установи... якось традиційно асоціюються із підземеллями.

Шофер важко зітхнув.

— Містере Фрог, — сказав він по чималенькій паузі. — Ми — це не установа. Ми — це виробництво. Це звичайне виробництво, не дуже хайтечне, не дуже шкідливе для екології, не сенсаційне якесь. В інших куточках світу воно розташоване на поверхні, на перших поверхах офісних будівель, неподалік від дитячих закладів — і нічого. Збочена цікавість до нашої фірми — це виключно справа рук журналамерів, які таким чином заробляють на склянку віскі. Розумієте, вони інакше не можуть. Успішний політ лайнера їм не цікавий, вони моляться про авіакатастрофу. На успішну модифікацію генома їм начхати — а от з невдалого випадку це панство зроблять Нове Покоління Жажливих Мутантів. Вони горлають про екологічно небезпечну електростанцію, але спробуй-то забери в когось із них комп'ютер — крику буде так, ніби їх гвалтом беруть. Між іншим, зачепи одного — горлатиме уся згряя. Шакаляча порода, розумієте?

— Розумію, містер Хайрен, — посміхнувся Орф. — Не турбуйтеся, я не з їхньої зграї.

— Я знаю, — кивнув ашофер. — Інакше б вас тут не їхало.

Обидва коротко реготнули.

— Не моя справа, з якої ви зграї, — посерйознішав водій. — Але у будь-якому випадку, містере Фрог, був би вдячний, якби ви ставилися до нас як до звичайного виробництва. Звичайного, розумієте? І певен, що шановна людина, з якою ви маєте зустрітися, теж оцінить таке ставлення... це був натяк.

— Так, звичайно, — Орф терпляче кивнув. — До речі, нам ще далеко?

— Ні, вже практично на місці, — чоловік за кермом зменшив швидкість, й досить різко повернув — так круто, що пасажира аж притиснуло до правих дверцят. Під колесами залопотіло, машину гойднуло — розумний автомобільний комп розпізнав ґрунтівку й завбачливо підняв кліренс.

"AID" — стирчала ліворуч непоказна табличка. "First and last" — доповнював її ще непоказніший слоган.

Тут не могло бути потенційних клієнтів, не було сенсу й старатися з рекламою.

І ще там щось було написано, що завжди пишуть у таких випадках — про те, що вхід заборонено, і що власність приватна, і що безпека не гарантується, і захищено якимось законом.

Водія ті написи не злякали.

Попереду була скеля. Машина зупинилася близько, майже бампером вперлася. Пройшла хвилина, розпочалась друга. Пасажир запитально поглянув ліворуч.

— Ідентифікація, — пояснив шофер. — Розумієте, комерційні секрети, те-се.

— Розумію.

Склея здригнулася й м'яко, ніби на роликах (втім, чому "ніби"?) відкотилась ліворуч. За нею, ясна річ, був тунель. У часи, коли сховище будували, тунель було перегороджено шлюзом — аби всяка радіоактивна гидота не потрапила досередини. На випадок, якби гидота була жива і просилася — у стінах було заховано кулемети.

Оскільки вдалося обійтись без фоллауту, внутрішні ворота демонтували, а замість кулемета посадили вишколеного охоронця у чорній формі.

Завваживши гостей, він негайно підірвався назустріч. Водій тицьнув пальцем у сенсор, й скло негайно поїхало вниз.

— Джентльмени, будь ласка, ваші посвідчення.

Шофер витяг з нагрудної кишені яскраву картку, охоронець шанобливо прийняв її, провів сканером. Зачекав секунду, прислухаючись до команди зі схованого у вусі спікера, повернув картку й подякував.

— Будь ласка, ваше, сер...

Орф надав пиці трохи незадоволеного вигляду ("розвели тут, розумієте, гру в шпигунів!.. як діти малі!") й простяг картку.

Цього разу паузі була триваліша, й вираз на обличчі гостя став ще незадоволенишим.

"Аби лише не переграти".

Не переграв.

— Прошу вас, джентльмени. Містере Хайрен, ви проведете містера Орфа туди й назад?

— Так, звичайно, — шофер кивнув. — Можливо, валізу краще залишити у машині?

Орф терпляче зітхнув.

— Ні, вона нам потрібна, — за нього відповів Хайрен.

"Крім того, вона коштує більше, ніж твоя дурна голова", — подумав Орф, невідомо кого маючи на увазі — чи то Хайрена, чи охоронця, але вголос, ясна річ, цього не сказав. Валіза була ще й важка, але це якраз було геть неважливо.

Якби навіть вона було втричі більшою й вдсяторо важчою, Орф все одно б її тяг. Котиг, кантував, пересував би міліметру, поставив би її на шасі... між іншим, років десять тому, мабуть, саме так й довелося б зробити. Добре, що технології не стояли на місці ці десять років.

Машину довелося лишити у тупичку. Колись він, очевидно, мав приймати одразу кілька вантажівок, а зараз там стояло з десяток машин — одне за одну розкішніша. Вигідним був підземний бізнес, що тут скажеш.

Але місця ще на одну машину вистачило.

— Пережитки, — вибачливо розвів руки містер Хайрен. — Розумієте, коли все починалось...

— Розумію.

Орф букнув це надто різко, й тут же мало себе за язика не вкусив. Містер Хайрен поглянув на нього здивовано, але відчепився.

"Нерви. Кляті нерви."

Орф почав дихати глибше й повільніше. Допомогло, але Хайрен поглянув на нього ще раз. Чи, може, лише здалося? Чорт його зна.

Колись, мабуть, тут були голі бетонні стіни, але вправні дизайнери примудрилися й з такого лайна утнути цукерку. Коридор було розмальоване під скляний тунель попід річкою. Фарба — напівпрозора, як у Айвазовського, створювала враження справжньої прозорості стін, а за ними нерухомо коливалися водорості, губилися в напівімлі стовбури очерету, причаївся на камені великий раке. Трохи далі чорніли невиразні контури затонулого корабля.

Орф підняв голову — над стелею, гублячись у мерехтливій поверхні води, висів човен. Величенький, й, мабуть, добряче навантажений, бо сидів глибоко.

Ліворуч, залишаючи по собі буруни, на півметра занурилася лопать весла.

— Непогано, га? — із якоюсь гордістю запитав містер Хайрен.

— Чудово, — щиро відпові Орф. — Просто чудово. Дасте мені телефон дизайнера?

Хайрен ввічливо посміхнувся.

Орф чекав, що й двері будуть у тому ж стилі — могутня сталева плита із штурвалом-закруткою. Таке рішення підійшло б і до вигляду сховища, і в картину тунелю вписалося б... але двері виявились звичайними, офісними. Ну хіба що не пластиковими, а наче із справжнього дубу, як в багатому офісі. Можливо, у дизайнера й були якісь думки з цього приводу, але кілька разів на день відчинити-зачинити сталюку — не кожен босс подужає. Вже не кажучи про секретарку.

Секретарки у передпокої не було, й в голові Орфа ніби тенькнув перший тривожний дзвоник.

— Гм, — сказав містер Хайрен. — Дивно. Адже ви домовлялися саме на цей час?

Він дістав мобілу.

— Хвилинку. Зараз я...

Ультразвуковий копняк відкинув його аж стіни.

Двері в кабінет шефа теж було замкнено, але то було найменшою з можливих проблем. Фокус звукового випромінювання окреслив півколо навкруг замка, і стало ясно, що дуб таки справжній. Міцний, важкий, просочений якоюсь протипожежною сумішшю, бо під променем не горів, а лише обвуглювався й чорним димком розлітався на всі боку.

Що ж, це не так добре, як сталева плита зі штурвалом, але все-таки щось. Якщо забарикадувати їх чимось, то висадять не одразу.

Коли Орф рвучко відчинив двері, в коридорі приглушено заверещала сигналізація.

Він увірвався в кабінет, й перше, що зробив — відчинив свою велику тяжку валізу.

У кабінеті боса навряд чи були відеокамери. Кабінет боса — річ делікатна й буває набитим таємницями, як стільники медом. Добре, якщо все обмежується розкладанням секретарки на он тому столику, а якщо мова йде про стратегічний курс підприємства? Або про хабар? Або про, скажімо так, оптимізацію податків?

Ні, не повинно тут бути камери!

Однак про всяк випадок Орф дістав з валізу сканер й кинув його на стіл. Недбало кинув, й негайно потяг звідти ж інше обладнання, але то було несуттєво. Сканер міг би витримати й об стіну, а потім так саме піднятися на павучих лапках й почати терплячий, послідовний обстріл стін УФ— та ІЧ-лазерами.

Хай-но де небудь висунеться цяточка об'єктиву!

Інше обладнання тим часом вже присмокталося до комп'ютера.

Орф сподівався, що серйозного захисту тут не буде. Хай-топ менеджери в цьому плані тупі. Вони знаються на людях, вони справді з одного погляду можуть вгадати, чи бреше підлеглий, а чи справді проблема існує, але щоб самому кожен раз набирати пароль... носити в пальці RFID-ідентифікатор... втрачати кілька дорогоцінних хайтопменеджерських секунд на ретинограму... ні.

Точніше, навряд чи.

Але про всяк випадок Орф захопив усього й з великим запасом, тож білолашний комп лише жалібно писнув.

І покійно скинув у пам'ять валізи плани, коди, схеми обладнання... та все скинув. Як на тривалому допиті, коли вже задіяно було те й те, а от на цьому жертва зламалася, й почала. Розповідає — й косить поглядом на блискучий набір інструментів. Все розповідає, навіть і те, про що не питають.

А після того сукає з шкарпеток мотузку й вішається у камері.

Комп віддав усе, що тільки знав, й валіза милосердно знищила його пам'ять.

Смикнулись двері, затремтіло крісло, що їх підпирало.

— Відчинить! — грізно пролунало з-за дуба. — Бо висадимо двері!

Орф не став витрачати секунду на відповідь, та, мабуть, на неї і не чекали.

Вдарили одночасно.

З одного боку, з передпокою, де так і лишився містер Хайрен, вдарили примітивно. Просто хтось масивний розігнався й врізав плечем. Дурний! Навіть якби двері просто було замкнено, то відлетів нерозумний, й кректав би, забите плече своє потираючи.

А з протилежного боку... о, це був удар!

Вже давно минули часи, коли двері висаджували кувалдами. Не так далеко, але також у минулому залишилися імпульсні заряди, що акуратно різали перепону в районі замка. Може, де-не-де ще використовувалися стрічкові кумулятивні заряди, що зовсім вже обережно вирізали двері точно по контуру.

Акустична гармата, схована у валізі, рознесла міцний дуб на багато, багато, багато уламків.

Диму не було, але курява здійнялася, й геть затягнула передпокій. Кілька тіл нерухомо лежали під стінами, один з охоронців — мабуть, стояв поодаль — повзав навколішки й хрипко бухикав.

Коли Орф проходив мимо, той спробував щось дістати з-під лівої пахви, й, звісно, отримав своє.

У коридорі вила сирена й блимали тьмяно-помаранчеві вогники.

Назустріч біг цілий натовп із залізяками у руках, й довелося стріляти ще раз. Через

півсотні метрів з-за рогу вихопився ще один натовп, Орф зібрався пальнути втретє...

Але вогники згасли. Й сирена змовкла. І натовп завмер нерухомо, як наче в давній-прадавній дитячій грі "Море хвилюється".

Море хвилюється раз.... Море хвилюється два... Море хвилюється три...

Море в депресії.

Орф у занепокоєнні.

— Активовано "Цербер", — вкрадливо повідомив голос зі стелі. — Активовано "Цербер". Усім негайно лягти і не рухатись. Корпорація не відповідає за будь-які наслідки використання "Церберу". Увага. Активовано "Цербер"...

Компанія із залізяками вже лежала.

Орф стояв, але обличчя його геть побіліло.

Якби працювали усі три канали "Церберу", в коридорі вже кілька секунд не було жодної розумної істоти, бо хіба труп розумні?

Тоненький писк, на межі чутливості вуха, народився десь у кінці тунелю. Прокотився туди-назад, спіткнувся на купі охоронців, затнувся на Орфі з його валізою. Зник. Ще раз з'явився, ще раз прокотився, ніби вирішував — кому тут жити, а кому пряма дорога в наступний відсік?

Пряма дорога й геть передчасна, якщо немає тьмяно-червоного зернятка перепустки. Пряма й лише в один кінець.

Писк не зникав, але й не вбивав, ніби здивований втратою двох каналів "Цербер" ніяк не міг визначитись.

Орф ворухнувся. Просто трохи підняв і опустив руку.

Вистачило.

Звук перетворився у комашиного писку на рев могутнього ракетного двигуна.

Луснуло одразу з десятків ламп, в коридорі потемнішало. Хтось із купи не витримав, запанікував, зірвався на ноги — й тут-таки розлетівся димком... хмаркою із червонуватих бризок

І тоді заспівала валіза.

Не було писку — був такий самий могутній рев, але в протифазі. Акустичні хвилі зустрілися, як дві цунамі на морі. Там, де вони підсилили одна одну — кришився бетон, а там, де горб однієї припав за яму іншої — стояла тиша. Не мертва — бо джерела звуку не були цілком когерентні, й додаткові гармоніки болячи різали вуха... але можна було йти і робити заплановану справу.

Ворота були сталевими, але він подвоєного акустичного удару перетворилися на зім'яту консервну бляшанку. Як тільки Орф перетнув уявну межу, звуки померли.

Охоронці там, позаду, мабуть, теж, але кому це цікаво?

Перед ним був AID. Один з десятків його складів. Чистий, охайний й бездоганно-упорядкований. Метр за метр, номер за номером. Сотні й сотні.

Обличчя й обличчя.

Кілька рядів й широкі проходи між ними. Тоненька плівочка паморозі на стінах й справжні бурульки у кутах, де вони нікому не заважають. Сиза від холоду шкіра й

блискучі шоломи захисних костюмів працівників. М'ясників. Трупорізів. Мародерів.

— Усі геть, — неголосно сказав Орф, але валіза повторила його слова, й мерці заколихалися у своїх морозних колисках, а зі стелі посилапась чи то крига, чи то сніжинки.

Проектувальники костюмів навряд чи передбачали, що в них можна бігати, але виявилось, що можна, та ще й як можна!

Широкі проходи були для того, щоб було де проїхати електрокару, а електрокари знадобилися, бо тунелі витягнулися далеко за межі колишнього бомбосховища, й зупинятися не збиралися. Як грибниця. Якщо не буде лісової пожежі, то вона ростиме й ростиме, навіть після того, як помре від старості й зогниє її центр. Утвориться одне кільце, друге, третє... а потім люди назвуть їх відьомськими, а відьми тут ні до чого. Відьми — вони не в лісі. Вони тут, у тунелях. Вони їдять мертв'яків, а з кісток добувають відьомське зілля. Їхній головний іструмент має назву "Евріном", і це зовсім не випадково.

Дуже вже багато людей на Землі. На те, щоб усіх палити, не вистачить газу, а на те, щоб ховати — то й самої землі. Кожен це знає, й коли машини їдять когось іншого, то погоджується, але коли справа раптом стосується когось близького, то о!... Тоді все інакше. Якщо, звісно, є розум, є сила, є гроші, є влада.

Є акустична гармата, імплантований лазерні гірокомпас та акселерометр, бомба для самогубства, підсилювачі нейронної активості, кардіоводій; якщо очі бачать у інфрачервоному спектрі, а вуха здатні вловлювати ультра— та інфрагармоніки; і якщо, нарешті, є бекап обсягом приблизно на два з половиною спокійних життя або ж на півтора неспокійних.

І є кохана дружина з таким самим бекапом.

Електрокар ковзав над підлогою так повільно, що Орф раз-по-раз поривався зіскочити й бігти самому, але ті поривання негайно гасив.

Попереду тонка робота. Руки не повинні тремтіти. Серце... було б непогано його взагалі зупинити, але може якщо хтось увірветься, потрібен буде ривок, так що хай попрацює. Підсилювачі... обережно треба з підсилювачами.

Триста метрів. Чотириста. Шістсот. Кілометр.

Тисячі мерців з надією втупилися мертвими очима в електрокар.

Півтора кілометри. Два. Два триста. Стоп.

Отрута клятої гадини була гемолімфатичної дії, й тіло Еврі розпухло. Найбільше — ліва нога... ах, які гарні ноги були у неї! Від довгого лежання деформувались сідниці — розлізлися, розповзлися, як два шматки старого тіста. Ах, як він любив ті сідниці. Паморозь на грудях зберегла слід чиеїсь долоні. Грубої чоловічої долоні, і Орф відчув, як всередині закипає страшно, чорна лють.

До біса лють. Зараз буде тонка делікатна робота.

Шкіра її була твердою, як заморожене м'ясо, а волосся ламалося.

— Еврі, — шепотів він, розкриваючи валізу. — Еврі, кохана моя. Зачекай трохи. Просто зачекай трохи. П'ять хвилин зараз, поки я витягну. І років п'ятнадцять, поки

виросте клон. Ти знову будеш молодою та гарною. Ти виграєш у життя майже тридцять років. Я кохатиму тебе, як і раніше, а ти отримаєш п'ятнадцятирічне тіло. Я дуже кохатиму тебе, Еврі!..

Кров не лилася. Кров затужавіла, ще коли тіло не було заморожено, а тепер з рани лише сипався темно-червоний, майже чорний порошок.

Як він любив цю шийку, як він любив її цілувати!..

Чиясь недбала рука — чи не того ж негідника, що її мертвою роздягав, не до кінця закрила її ліве око, й зіниця наче слідкували за рухами Орфа.

— Краще не дивись, — пробурмотів він. — Краще б тобі не дивитись на все це, моя кохана.

Бекап. Гармата. Чорт би з нею, але вона незареєстрована. Підсилювачі — о, за ці підсилювачі багато хто віддав би шалені гроші! Стимулятори шкіри. Ох, яка ж гладеньку була її шкіра!.. Фільтри на очах — щоб не вицвіли, не перетворилися на морозний лід її блакитні озера. Нікому вони не дістануться, нікому. Ексклюзив.

Після фільтрів Еврі вже не дивилася й працювати стало відчутно легше.

Для якісного клонування був потрібен матеріал з кльох органів, й тіло довелося перевертати.

— Потерпи, моя рідна, — шепотів він, й шепіт його білою хмаркою осідав на синій від холоду шкірі. Не його шкірі.

Все? Все.

Те, що лишилося, вже ніхто не буде нахабно лапати. Тим, що лишилося всередині, хай задавляться. Більшість з того вже продається, а кілька дрібничок — ось-ось підуть у серію. Чорт з ними, хай пиляють.

— Прощай, моя люба. Добраніч. Через п'ятнадцять років я скажу тобі "Доброго ранку!".

Валіза з металевим звуком втягнула у себе інструменти та здобич. Вона трохи поважчала, але це ненадовго. Повертатися тим же шляхом не можна. Шлях доведеться прокласти новий. Крізь скло і бетон, крізь скелю та ґрунт.

Опісля прокладання шляху валіза полегшає.

Орф покинув електрокар і йшов, майже біг, а мерці так само дивилися. Вже не з надією, але із зловтіхою. Ай, молодець. Ай, невже таки вибереться?

Не вибрався.

— Не скажу, що радий вас бачити, містере Орф, — пролунало зі стелі.

Орф зупинився. Валіза гримнула об підлогу й наїжачилась датчиками — ну, кому тут ще заспівати?

— Хто тут? — хрипко запитав Орф.

— Мене звати Ейд, — на стіні колихнулася мінливе світлове марево, зфокусувалося, перетворилося на чоловіка — немолодого, з сивиною в акуратній борідці, за солідним письмовим столом. Зображення було не дуже якісним — об'єм майже не відчувався, але для роздачі вказівок, цього мабуть, вистачало. І цього разу теж вистачило.

— Я знаю, хто ви, містере Ейд, — відсапуючись, кивнув Орф. — Вибачте, я тут

трохи... побешкетував.

— Це нічого, — милостиво кивнув хазяїн. — Я теж знаю, хто ви, містере Орф. Ви розумієте, що це означає?

Орф розумів. Розумів, що він не зміг лишитися анонімним терористом Фрогом. Розумів, що місіс Парсі його здала. Розумів, що порушив купу, купу, купу писаних та неписаних законів, і що його здадуть. Незважаючи на гроші, вплив, ім'я та все інше. Він не бог. Містер Айд значно ближчий до цієї посади.

Але здаватися не можна, бо у валізі — Еврі.

Не можна здаватись!

Ніяк не можна здаватись!!!

Ейд теж мовчав. Валіза так само шукала, кому б його заспівати, й Орф побоювався, щоб її примітивний мозок не знайшов таки-ціль. З кожною секундною десь там, нагорі, гуртувалися все більші та більші сили, озброювалися, готувалися зустрічати. Мабуть, біля входу. Дуже хотілося вірити, що лише біля входу. Але якщо там є хтось розумний, то врешті-решт він поставить варту і біля інших потенційних виходів. Або підніме в повітря літак. Або два. Або викличе на допомогу поліцію, армію й "Блекуотер".

— Я так розумію, — здалеку почав Орф. — Що ви, містере Ейд, маєте якусь пропозицію?

— Вірно, — чоловік на екрані кивнув, й від того руху зображення пішло брижами. — Маю.

Й замовк.

— Уважно вас слухаю, — Орф зробив вигляд ніби він спокійний. Абсолютно спокійний, і ніхто нікуди не поспішає. Й валіза здатне не лише пробити дірку у скелі, але й рознести на прах усе підземелля.

— Я можу вас випустити, — коротко сказав містер Ейд. Помовчав.

Кожна секунда крапала на шкіру Орфа розпеченим свинцем, але він мовчав.

— І навіть не повідомляти нікому ваше ім'я...

Так, це був би непоганий варіант. Але що він захоче навзамін?

Орф негайно висунув, прийняв і ухвалив єдиний варіант, на який він ніколи не піде. Еврі — не віддавати. Хтозахтопротихтоутримався? Одноголосно.

— Мені потрібні ваші імпланти, містере Орф. Не лише бекапи. Усі. Гармата. Підсилювачі. Стимулятори. Нейронні активатори.

— Нейронних активаторів не існує в природі.

— Вірю, — Ейд навіть зійшов до того, щоб милостиво покивати. — Тоді усе інше. Повна документація на всі розробки, й всі означає всі. Ну і зразки, ясна річ, хоча це і не так важливо.

— Які гарантії?

— А яких би ви хотіли?

— Сироватку.

— Згода. Вона у вас при собі?

— Так. Вам доведеться спуститися.

— Піднятися.

— Не зрозумів?

— Я зараз практично під вами, містере Орф. Практично під вами, глибше на кілька десятків метрів.

— Он як...

Щось не так було у короткім цим повідомленні. Ну, глибше, то й що? Ну, не на поверхні, а теж зарився під землю — що з того?

Але щось було не так.

Втім, вибору таки не було.

Чекаю.

Чекати довелося недовго.

Коли у висаджених дверях з'явилася хистка, мінлива від морозного туману фігура, валіза мало не кинулася назустріч, але Орф ворухнув пальцем й пристрій слухняно завмер.

— Цікава штука, — спокійно промовив містер Ейд. — Теж ваша розробка? Як називається?

— Наша. "Ліра".

— Включіть і її в калькуляцію.

— Добре.

"Ліра" підскочила близько, тримаючись проміж Орфом та містером Ейдом, відкрилася. На полиці виїхав закоркований слоїк з темно-прозорою рідиною.

Ейд узяв його, уважно оглянув печатку.

— Наша?

— Ваша.

— А непогану продукцію виробляємо, чи не так?

Він навіть посміхнувся, але Орф лише дивився на нього, й жодна емоція не відбивалася на обличчі.

— Що ж, — містер Ейд приклав до печатки вказівного пальця, та блиснула червоним сяйвом та розсипалася на порошок. — Засвідчую, що в обмін на технології, передані нашій корпорації містером Орфом я прибираю всю охоронців корпорації зі шляху містера Орфа, зобов'язуюся не розголошувати його ім'я та не вистувати претензій з приводу завданої корпорації шкоди. Прозіт!

Він трохи картинно підняв руку зі слоїком, й різко перекинув його. Скривився. Пробурмотів "Ну й гидота, треба буде сказати технологам, хай щось зроблять зі смаком...", хукнув, наче горілки хильнув.

— Ваша черга, містере Орф.

— Потрібен канал зв'язку.

— Чули? — невідомо кого запитав Ейд, але стеля відповіла без найменшої паузи:

— Встановлено.

— Прошу вас, містере Орф.

Вхід до мережі звідси, з чого ворожого підземелля був... незвичним. Як наче

довелося повзти через тунель з колючої дротом, причому дріт аж гудів під напругою, а з гострих шипів стікала отрута. Крок ліворуч — смерть, крок праворуч — каліцтво і смерть, вгору, вниз та назад — смерть, а потім каліцтво. Лише вперед і дуже поволі.

— Готово.

— Дякую, містере Орф, — Ейд посміхнувся. — Тепер можу сказати, що був радий вас бачити.

З вигляду Орфа можна було зробити висновок, що радість та йому зовсім не в радість.

— Я можу йти?

— Будь ласка, містере Орф. Вибачте, що не запрошую на чашку кави, але, розумієте...

— Розумію. Прощавайте.

— До побачення, містере Орф. Не забудьте лишити валізу.

"Ліра" слухняно викинула з себе контейнер з майбутньої Еврі й завмерла. Біля черевика нового господаря Якби Орф не знав достеменно, що це лише пристрій, то сказав би, що валіза похнюпилася.

Але, звісно, то був лише складний пристрій.

Контейнер був не дуже важкий.

В тунелі, через який він проривався у сховище, вже прибирали сліди розгрому.

Машина, на якій привіз його містер Хайрен, стояла на тому ж місці.

Так само повільно відчинились ворота, й так само неспіхом зачинилися поза спиною. Після тьмяного безтіньового освітлення сховища яскраво-блакитне небо різало очі, а сонце видавалось прожектором, націленим с очі.

Як на допиті.

— Містере Орф...

Цього разу зображення сфокусувалося ще гірше — тим більше, за такого освітлення. Містер Ейд видавався тьмяною тінню самого себе.

— Ви погано знаєте роботу сироватки, — Ейд посміхався. — Вона нерозумна. Її справді не можна нейтралізувати, але обійти — досить легко. Нашої охорони тут справді нема. Охорону несла служба "Дайонес", а ці фурії, як ви знаєте, дуже не люблять, коли вбивають їхніх службовиць. Боюсь, що вони тепер вас на клоччя розірвуть. Всю цю інтригу задумав я, і знаєте, що я вам скажу? Підсунути вашій дружині змію було дуже важко. Прощавайте ще раз, містере Орф... цього разу саме прощавайте, а ніяке не "до побачення".

— Те, що ви замовляли, містере Полло, — сказала жінка у чорному. Де-не-де чорне здавалось червоним, але, звісно, винуваті в тому були лише безтіньові лампи. Тут не любили яскравого світла.

— Дякую, дякую... Поставте, будь ласка, пакет... сюди, у куток.

— З нього капає, — попередила гостя.

— О, — посміхнувся містер Полло. — звичайно! Містер Орф був дуже талановитою людиною. Мабуть, його можна нвзвати справжнім генієм. Сподіваюсь, з його

геніального мозку капатиме ще багато, багато, багато років.

09.09.10 — 14.09.10